Доброто употрѣбеніе на врѣмето

Трудолюбіето е съразмѣрно занимаваніе на тѣлесныѣ и душевны наши силы. Богъ е направилъ работѫтѫ като стражъ на добродѣтелѫ.

Трудолюбивитѣ съ трудоветѣ си ползували сѧ и себе си и подобнытѣ си. Има много человѣцы отъ простъ родъ, и спромасы както сѧ были, чрѣзъ трудолюбіето си и наукѫтѣ сѧ добывали и сѧ ставали знамениты и пристигали сѧ до голѣмы почести и богатства.

Богъ е наложилъ на пьрвыйтъ человѣкъ работѫтѫ като длъжность; защото всичкытѣ обучаванія на тѣлото ползуватъ здравіето, както и добрата храна. Трудолюбивыйтъ бди надъ всичкытѣ си работы, простира грыжитѣ си надъ всяко нѣщо, не изгубя ни еднѫ минутѫ, и вѣрва че това което е свьршилъ и направилъ не е нищо испрѣдь онова което има да прави.

Не трѣба да оставямы за утрѣ онова което можемъ да извьршимъ днесь; защото най драгоцѣнното и най скѫпото отъ всичкы нѣща е врѣмето; за туй който не употрѣбява врѣмето си добрѣ, грѣши много повече отъ оногозь който пръска парытѣ. Една Англійска поговорка казува: *врѣмето е пары*; тѫзи истинѫ сѧ ѭ познали всичкы, и които отъ человѣцытѣ сѧ ѭ турили въ дѣйствіе, всичкы сѧ благоуспѣли.

Въ Исторіѭтѫ сѧ срѣщатъ и много другы человѣци като прикѫтници и спистовници на врѣмето, но Франклинъ е отъ всичкы най-достопаметенъ и образецъ, тъй да кажемъ, въ спистяваніе на врѣмето и въ трудолюбіето.

Еднѫ сутринѫ, когато Франклинъ приготвялъ да печата вѣстника си, лѣнивецъ нѣкой си влѣзлъ въ книгопродавницѫтѫ му, що была до печатницѫтѫ, и ся измайвалъ та зяпалъ тамъ повече отъ единъ часъ. Най-послѣ зелъ еднѫ книгѫ въ рѫцѣ и попыталъ момчето, което настоявало тамъ въ книгопродавницѫтѫ, за цѣнѫтѫ. «Петь франга» рекло момчето. «Петь франга ли?» приповторилъ куповачьтъ, който не оцѣнявалъ скѫпотѫтѫ на врѣмето. «Не можешь ли да по оставишь?»—«Не, отговорило момчето, на тѫзи книгѫ цѣната ѝ е петь франга.»